

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. G.**

skazanego za czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 grudnia 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt XII K 177/12,

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa 198/18,

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym 20 listopada 2023 r. obrońca skazanego M. G. wystąpił do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania karnego zakońzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt XII K 177/12, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa 198/18 – w części, tj. co do czynu wskazanego w pkt XXIV wyroku Sądu I instancji oraz w konsekwencji co do kary łącznej wymierzonej w pkt LI tego wyroku, o uchylenie wyroków sądów obu instancji w części dotyczącej M. G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. Obrońca wystąpił też z wnioskiem o wstrzymanie na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

wykonania względem M. G. prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – w odniesieniu do wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności. Zdaniem obrońcy wniosek ten jest „w pełni uzasadniony”, bowiem wniosek o wznowienie postępowania „jest już *prima facie* zasadny”, zaś „kara jednostkowa za czyn, który objęty jest wnioskiem o wznowienie, miała niewątpliwie znaczący wpływ na wymiar kary łącznej”, nadto „w razie uniewinnienia oskarżonego od przedmiotowego czynu wymiar kary łącznej ulegnie obniżeniu, potencjalnie nawet do wymiaru kary odbytej. Dolegliwość wynikająca z kontynuowania jej wykonywania będzie zatem znaczna i nieodwracalna”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wstrzymanie orzeczenia wydanego wobec M. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak też w piśmiennictwie prawniczym (w tym przytoczonym przez autora wniosku) wskazuje się, że wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją, względnie wnioskiem o wznowienie postępowania może nastąpić tylko wyjątkowo, m.in. wtedy, gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo zasadności podniesionych przez skarżącego zarzutów i w konsekwencji uchylenia wyroku, nadto gdy wykonanie orzeczenia będzie prowadziło do znacznego i nieodwracalnego pokrzywdzenia osoby skazanej. W pierwszej kolejności należy zatem wskazać, nie przesądzając rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, że wstępny ogląd sprawy nie prowadzi do przekonania, że wznowienie postępowania wobec M. G. jawi się jako wręcz konieczne. Już w tym miejscu celowe będzie wspomnieć, że w odpowiedzi na wniosek o wznowienie postępowania prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie, jak też o nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Zasadniczym argumentem podniesionym przez obrońcę jest fakt, że świadek M. C., którego zeznania przesądziły o skazaniu M. G. przez Sąd Okręgowy w Warszawie w pkt XXIV wyroku za czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w późniejszych wyjaśnieniach złożonych w innym postępowaniu zanegował udział M. G. w tym przestępstwie (na tę okoliczność obrońca przedstawił protokół przesłuchania M. C.). Pomijając fakt, że nie zawsze złożenie przez świadka odmiennych w treści depozycji nakazuje wznowienie postępowania, trzeba

zaznaczyć, że przedstawione wyjaśnienia M. C. (w innym postępowaniu miał wtedy status podejrzanego) nie uzasadniają przekonania obrońcy, że „w oparciu o dołączony protokół, udział M. G. w przestępstwie jest wyłączony”, bowiem „wspomniane okoliczności z nich (nowych dowodów – uzup. SN) wynikające niewątpliwie wskazują, że skazany nie brał udziału w zakupie broni, ani też nie przechowywał jej, co w myśl art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. stanowi podstawę wznowienia postępowania”. W dołączonym do wniosku protokole przesłuchania M. C. jest co prawda mowa, że po broń od „nowodworskich” pojechał on z byłą żoną M. C. oraz P. S. (nie wspomniał, że również z M. G.), to podejrzany wyjaśnił, że „M. sama pojechała z tą bronią gdzieś na obrzeża W. albo do mojej piwnicy na Ż. na W. i później P. tą broń stamtąd zabrał”. Przy uwzględnieniu, że P. to pseudonim M. G. (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie) można rozważać, czy nie doszło jedynie do innego przedstawienia przez M. C. roli M. G. w przestępstwie z art. 263 § 1 k.k., względnie wskazania, że popełnił przestępstwo z art. 263 § 2 k.p.k.

W dalszej kolejności nie przemawia za wstrzymaniem wykonania orzeczenia okoliczność, że przestępstwo z art. 263 § 1 k.k. jest tylko jednym z pięciu przypisanych M. G.. Został za nie skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności, zaś karę łączną wymierzono mu w wysokości 11 lat pozbawienia wolności, zatem trudno mówić o uzasadnionej obawie, że odbywanie kary do czasu rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania przez Sąd Najwyższy (można prognozować, że termin posiedzenia nie będzie bardzo odległy) narazi skazanego na znaczne i nieodwracalne pokrzywdzenie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[K.K.]

[ms]

